

DE PARADIJSVOGELS.

Aanziet de vogelen des hemels.
Matth. 6 : 26.
Hoewel gaat gij de vogelen te boven?
Luk. 12 : 24.

De natuur biedt ons duizendvoudige schoonheden aan. Waar we in het schoone of in het barre jaarstijde het oog wenden, overal ontdekken we de hand van dien Maker, die in al wat Hij wrocht, niet alleen zijne wijsheid en zijne kracht, maar ook zijne liefde doet zien.

Onder die menigte schoone natuurgewrochten zijn er evenwel enkels, die ons door hunne uitwendige schoonheid reeds dadelijk aantrekken, al hebben we er ons nog niet toe gezet, om die schoonheid door een opmerkzaam onderzoek te vinden. Zoo zijn onder de mineralen de kristallen, onder de insecten de vlinders, onder de planten vele bloemen, onder de zoogdieren de herten, onder de vissen het goud- en zilverschijde, en onder de vogelen voorzeker de paradijsvogels die voorwerpen, welke reeds sedert langen tijd de aandacht der menschen door hun uiterlijk schoon tot zich getrokken hebben. Niet omdat zij metterdaad schooner zouden zijn dan andere natuurgewrochten, want alles in de natuur is schoon en goed, maar omdat hunne schoonheid zoo gemakkelijk in het oog valt en door ieder, zelfs door den minst kundige, moet opgemerkt worden.

Over ene dezer schoonheden der natuur willen wij thans wat uitvoeriger spreken. Reeds de naam wijst ons op iets buitengewoons. Gij zult als van zelve begrijpen, dat wij de paradijsvogels, van welke in bovenstaande plaat eene zeer goede afbeelding gegeven is, bedoelen.

Over de paradijsvogels willen wij dan 't een en ander mededeelen.

Deze fraaie vogel wiens ligchaam, als hij volwassen is, de grootte van dat ener tortelduif bereikt, wordt slechts op een tamelijk beperkt gedeelte der aarde gevonden. Zijn eigenlijk vaderland is Nieuw-Guinea, het land der Papoës, die men voor de leelijkste menschen op aarde houdt. Zoo zien wij dat de natuur, laat ons liever zeggen, want zóó is het eigenlijk, de liefderijke Schepper met groote wijsheid evenwigt maakt in al wat Hij geeft. Daar, waar naar onze dwaze meening de minst bekoorlijke menschen zijn, daar geeft zijne liefde weer de fraaiste vogelen. Zoo is er overal en in alles evenwigt, indien wij maar goed opmerken en over de dingen nadenken. Want daar komt het eigenlijk op aan. Als we goed nadenken, zal veel dat ons leelijk toeshijnt schoon worden, en ook zeer veel, dat ons buitengewoon schoon voorkomt, niet zoo schoon meer lijken als wij dachten. Maar behalve op Nieuw-Guinea vinden wij

de paradijsvogels ook nog op de omliggende eilanden. Op vele eilanden van den Molukschen archipel, op Ceram en op Boero, op Salwatti en in 't Noorden van Nieuw-Holland vindt men ze ook. Ze zijn daar evenwel niet in zoo groote menigte als men zich ligt zou voorstellen. Zij behooren volstrekt niet tot de alledaagsche vogelen. Meestal houden ze zich diep in de bosschen op en dan verkiezen zij bij voorkeur de hoogste boomen tot hun verblijf.

Hun ligchaam is dan ook bij nitnemendheid goed ingerigt tot vliegen. Met hunne breede, met zeer gladde korte vederen bezette borst kunnen zij bij het vliegen grooten weerstand aan de lucht bieden, en zien wij hunne verbaazend groote, ontzettend ligte vederen, die als een afzonderlijke pluim vóór en onder de vlerken uitkomen, dan begrijpen wij reeds terstond, dat het ligchaam op deze ligte vederen in de lucht zeer gemakkelijk kan gedragen worden. De staart zelf is kort, maar de bijstaartvederen zijn weder zeer lang en uiterst fijn en licht, zoodat zij ook hierin een hulpmiddel hebben om zich in de lucht zwerfende te houden. De staart bevat daarenboven nog twee zeer lange vederen, die bij sommige soorten, bijv. bij de Manuoden aan de einden zeer fraai omgekruld zijn, zoodat het schijnt alsof deze vederen in een zeer fraai groen bloempje eindigen. De snavel en de poten zijn grof en raw in verhouding van het overige gedeelte des ligchaams.

De paradijsvogels zijn zaadende vogelen; hun snavel is daartoe ook zeer goed ingerigt, spits, scherp en een weinig omgebogen, is hij juist geschikt om de zaden uit de vruchten te pikken en om die te vermorzelen. De snavel heeft eene licht gele kleur, en de kop is met zeer korte groene en goudbruine vederen, die een zeer sterken glans bezitten, bedekt. Deze korte vederen, die ook een gedeelte van den nek bedekken, hebben geheel het voorkomen van groen zijden fluweel, met eenen gouden glans. Verder hebben zij om den hals één of twee kragen van goudbruine vederen, die in een helder geel puntje eindigen, waardoor het schijnt, dat zij twee fijne gele kragjes of colliers om hebben. Na is de borst of met bruin-roode of met groene vederjes met een sterken metaalglans bedekt. De rugvederen en eigenlijke vlerken en staart zijn fraai kastanjebruin terwijl de ligte bijvederen eene zachte nanking-kleur hebben, waardoor zij meer het voorkomen van een fraai stofwolkje dan van vederen hebben.

Deze soort is de meest gewone. Men kende ook bijna geene andere paradijsvogels, dan nadat de zendingen, die het Evangelie ook aan de wilde Papoës hebben gebracht, ons met nog wel 6 of 7 andere soorten bekend gemaakt

hebben. Eene van deze soorten vinden wij onder op de plaat afgebeeld; dat is de amragd-groene paradijsvogel. Deze mist de pluimvederen, die bij de andere paradijsvogels zulk een sieraad zijn, maar hij heeft daarentegen weder andere merkwaardigheden, die hem bijzonder onderscheiden. Vooreerst is zijne hoofdkleur fraai groen; dat groen is op den kop en den rug doormengd met zeer zacht rozeroed en heeft op den kop zelf eenen goudglans, die zeer onderscheiden is van het overige dier kleur; de vlerken zijn van boven zeer donkergroen, terwijl de slagvederen aan de uiteinden als ware het geschubt zijn met voortreffelijk blaauw, wit en zwart. De staartvederen, die bij dezen vogel allen geopend zijn, zijn niet allen even lang en hebben eene donker groene kleur met zeer licht blaauwe toppen aan de uiteinden dier vederen. In het midden van den staart steken de twee dusgenoemde stuurvederen zeer lang uit en versieren den vogel, vooral in de vlagt, zeer.

Eene kleinere soort paradijsvogel ligt thans opgedroogd voor mij. Het is een geschenk van eenen lieven vriend, die nadat hij vele jaren onder de Papoës gearbeid had, om hun het Evangelie der zaligheid te brengen, naar Europa kwam tot herstel zijner gezondheid, maar die in Duitschland zijn graf heeft gevonden, en thans zeker reeds de vruchten van zijnen arbeid, zijn lijden en zijne moeite aanschouwt. Van dien vriend kreeg ik den fraajen vogel, dien ik u nu hoop te beschrijven. Hij noemde hem den goud-paradijsvogel, de inlanders noemen hem Godsvogel, in hunne taal natuurlijk. Zelden heb ik kleuren, die meer schitteren gezien, dan die van dit doode, eenvoudig opgedroogde vogeltje, dat niet grooter is dan een gewone spreuw.

De kop, de rug, de hals, de vlerken, die klein en verre naar achteren geplaatst zijn en de staart hebben allen van onderen op de huid als het ware eene hooge goudgele kleur; maar nu zijn al de vederen, die buitengewoon fijn zijn, aan de bovenzijde zeer fraai carmin-rood gekleurd, zoodat men door deze roode laag heen op het goudgeel ziet. Welke gewaarwording deze kleur aan het oog geeft, is waarlijk niet te beschrijven, dat moet men zien om het eenigzins te kunnen waarden; want behalve deze twee fraaie kleuren bezitten de vederen zulk een glans, dat de voorwerpen, die in de nabijheid zijn, er zich in kunnen spiegelen. Midden uit den staart komen twee zeer zwarte vedersachtjes, zoo dik en zoo zwart als paardenhaar, bijna 2 palmen lang en geheel zonder slagvederen, tot aan den top, waar zij zich omkrullen en zeer donker-groene slagvederen krijgen, die eene ronde, platte vlakke vormen, zoo groot als een kwartgulden. Dit groen is, al naardat men het houdt, zoo donker dat het op zwart gelijkt, of zoo schitterend goud-groen, dat men niet gelooven kan, dat het vederen zijn. Beschouwt men het dierje aan de onderzijde, dan vertoonen zich nieuwe schoonheden. We beginnen van onderen aan den kop, aan den hals. Van den ondersnavel tot aan de borst strekt zich eene krag van prachtig bruin-roode stompe vederen, die in eenen zwarten en goudgeelen rand eindigen, uit. Daarop volgt over de borst heen een tweede krag van het heerlijkste groen, bestaande uit breed pluimige platte vederen met parelmoirglans; vervolgens zijn de geheele buik en het onderlijf bedekt met zoiver witte fijne vederen, die ook de dijbeenen kleeden. De pooten en teenen zijn naakt en de laatste van vrij stevige nagels voorzien. Zóó ziet het prachtige dierje er uit terwijl het dood is; hoe bekoorlijk moet het dan niet bij zijn leven geweest zijn, wanneer het sprekende in gouden rand gevatte oogje onder de rood-gouden pluimpjes van het kopje uitkwam? — Eene der zeldzaamste soorten van den paradijsvogel is evenwel de zwarte, waarvan ik geloof dat in ons vaderland slechts 2 exemplaren bestaan. Een te Amsterdam in het kabinet der Diergaarde en een in het bezit der Utrechtsche Zend-Ver. Men heeft ook nog den blaauwen, den kortpootigen en grijzen paradijsvogel, die ook wel onder andere namen voorkomen.

Tot hiertoe is het nog niet gelukt, deze vogels levend naar Europa over te brengen. 't Schijnt dat men ze niet levend vangen kan en dat ze de kunst verstaan om hunne nesten meesterlijk te verbergen, of die op voor den mensch geheel ontoegankelijke plaatsen te bouwen. Het voedsel, dat de vogel gebruikt, zou evenwel geen hinderpaal zijn, want de geheele bouw van het dier aan snavel en teenen doet duidelijk zien, dat het een zaadvetende vogel is, die ook nog wel eens een insectje kan snappen, maar die deze toch niet volstrekt behoeft.

Van de leefwijze en het bouwen der nesten weet men tot hiertoe niets. Zij behooren tot de zangvogels, en wel tot de afdeling der spreuwen, maar of ze daarom ook als onze spreuwen leven, is zeer te betwijfelen, omdat onze spreuwen trekvogels zijn en zij tot de standvogels met een zeer beperkt gebied behooren.

Maar al weten we er niet veel meer van dan er hier van gezegd is, dan dankt me is dit reeds overvloedig genoeg, om ons ook in dezen vogel een kunststuk des Scheppers te doen zien, en gevoelen wij het duidelijk dat al de sprookjes, die men van dezen vogel verhaalt, volstrekt niet noodig zijn om den mensch tot bewondering van de heerlijke werken der schepping aan te sporen.

(Vervolg op blz. 112.)

DE PARADIJSVOGELS.

(Fervol van blz. 108.)

't Schijnt dat er bij de menschen een zucht is, om het wonderbare altijd nog wonderbaarder te maken dan het is. Althans bij dezen vogel schijnt men niet genoeg gehad te hebben aan zijne onovertreffbare schoonheid in bekleedsel; men heeft er nog heel wat bijgedaan.

In den regel koopt men deze vogels dood en dan altijd zonder pooten. De inboorlingen snijden deze pooten er af wanneer zij het dier opensnijden, om het te zuiveren en te laten droogen. Door deze omstandigheid is het sprookje ontstaan, dat het een vogel zonder pooten was, die altijd vloog en nooit rustte tot dat hij dood nederviel. Hij zweefde, zoo zeide men, altijd in de lucht, gelijk de vissen dat in het water doen. Zij zouden zich dan ook al vliegende voeden met den geur en het honigsap der bloemen; al vliegende slapen zij, of, waren ze eens al te moe geworden, dan hingen ze zich met de lange stuurvederen aan den tak eens booms op en rustten zoo voor een geruimen tijd uit. We zullen onzen lezers niet behoeven te zeggen, dat dit zoovele ougerijmheden zijn, en dat men thans in Amsterdam en op vele andere plaatsen opgezette paradijsvogels met hunne eigene pooten aan 't lijf bij menigte zien kan.

't Is niet te betwijfelen of deze vogels zijn door sommige wilde volken godsdienstig vereerd geworden; ook daaruit blijkt dit, dat de heidensche priesters in die streken, waar zij gevonden worden, wonderkrachten aan hen toeschrijven. Zoo zeggen zij, dat hij, die zulk een vogel vangt vóórdat de zon hoog is, eenen gelukkigen dag te wachten heeft, terwijl het nadeelig zijn zou, indien men hem later op den dag viagt; dat het een middel tegen sommige koortsen zijn zou, wanneer men dezen vogel gedroogd aan een bandje om den hals draagt, of wanneer men de slagvederen er van in de ooren steekt, zoo als de vrouwen dat in ons land wel met ringen in de ooren doen.

Ook speelt deze vogel eenen rol in de volksverhalen en overleveringen, die onder het volk in zwang gaan; maar altijd schijnen zij aan hem eene goede betekenis te geven. Men bezigt hem nooit in die vertelsels om iets onaangenaams of iets kwaads voor te stellen. Uit al deze dingen blijkt het duidelijk, dat men voor den fraaijen vogel eene soort van eerbied gevoelt.

't Laat zich begrijpen, dat ze daartoe door de groote schoonheid van het beestje komen. Jammer maar, dat ze niet hooger opklommen tot Hem, die aan dezen vogel zijne schoonheid en siertelijkheid gegeven heeft; maar dat is den mensch ook niet mogelijk, indien hij niet door hoogere openbaring dan die der natuur voorgelicht en bestuurd wordt. Dan eerst begrijpen wij wat het zeggen wil: "in uw licht zien wij het licht," zoo als de Heilige Schrift zegt. Eerst als wij uit die Schrift de heerlijkheid, de liefde en de genade van onzen God hebben leeren kennen, eerst dan krijgen de gewrochten van zijne hand voor ons hunne ware betekenis; zonder deze blijven wij aan het uitwendige, aan de stof hangen, en deze beantwoordt onze vragen alleen zoover als onze zintuigen reiken, maar verder ook niet, en omdat onze zintuigen ons nooit tot den Onzichtbare kunnen brengen, zullen zij ook nooit voldoende zijn om ons te brengen tot die hoogte, dat wij boven het zinnelijke verheven zijn. En dat moet toch eens zóó met ons zijn of worden, zullen wij waarlijk gelukkig zijn. Want het zinnelijke zien wij elken dag voor onze oogen veranderen en vergaan; wij kunnen daar geene rust bij vinden; en aan rust heeft de mensch behoefte. Hij moet zich kunnen vasthouden aan iets, dat hem nooit verlaat. En dat blijvende is alleen in den Onwankelbare te vinden, die zich in Christus aan ons heeft geopenbaard, opdat wij door 't geloof in dien Zoon zijner liefde gelukkig en tevreden zouden leven met eene hope die niet beschaamt, door een geloof dat eenmaal in aanschouwen verwisseld wordt.

En daartoe kunnen niet alleen de schoone paradijsvogels, maar ook alle andere werken zijner vingers ons aanleiding geven. Vergeten wij daarom ook niet, dat Hij, die de menschen het meest liefheeft, gezeyd heeft: aanziet de vogelen des hemels!

U.

H. J. v. L.

DE GODSDIENST VAN DE OUDE BEWONERS DEZER LANDEN.

Denkt eens na hoe treurig de toestand onzer voorouderen was! Zij kenden God niet. Duizenden en duizenden stierven, zonder ooit iets van Hem, zonder ooit iets van den lieven Heiland gehoord te hebben. Ik zeide u, dat zij afgodendienars waren: wel is 't waar, dat zij in 't eerst geene tempelgebouwen of afgodsbeelden hadden, maar zij aanbaden toch de zon, de maan en de sterren, en zelfs het vuur. Voor deze voorwerpen wierpen zij zich neder in heilige bosschen, wier boomen nimmer mogten gekapt worden. Waarzeggers, die nit den loop der sterren of uit het bloed en de ingewanden van geslagte dieren de

toekomst meenden te kunnen voorspellen, vonden bij hen het grootste geloof, en aan hunne uitspraken onderwierp het volk zich blindelings. Zij geloofden dat zij na hunnen dood, in eene zekere plaats, die zij W a l h a l l a heetten, uit de hersenpannen hunner verslagene vijanden lekker bier zouden drinken en spiegelgevechten houden. En dat was nu al wat zij van de zaligheid verwachten! ... Neen, dan leert ons Gods Woord eene geheel andere zaligheid kennen, niet waar, mijn lieve lezer? — De b a r d e n of zangers bezongen hunne heldendaden, en waren de voorzangers bij hunne afgodische eredienst. Daarbij hadden zij nog eene soort van priesters van hooger rang, d r u i d e n gebeten.

Afgodery en bijgeloof gaan gemeenlijk met onwetendheid gepaard. Ook bij hen waren de allereerste beginselen van wetenschap onbekend. De kinderen der Friezen en Batavieren wisten van geen lezen of schrijven af, zoo min als hunne ouders. De vaders, lui, aan spel en dronkenschap verslaafd, lieten den veldarbeid aan de vrouwen en zwakke grijsaards over, verspeelden dikwijls de vrijheid hunner vrouwen en kinderen, of zij oefenden zich in den wapenhandel en voerden krijg; want de vredelevendheid was niet van duur, en de Friezen vooral waren twistgierig, en maakten van den krijg hunne hoofdbezigheid. En toen die volken kunst en wetenschappen van de Romeinen en andere volken leerden, met welke zij in aankomst kwamen, achtten toen leerden zij van deze ook vele andere goden, alsmede afgodsbeelden kennen. Het werd er niet beter om; nu bogen zij zich voor hout en steen neder: zij wisten niet wat zij doen moesten om zalig te worden.

Neen waarlijk, zij wisten niet wat zij doen moesten, om zalig te worden. Zij offerden zelfs menschen: maar wat kon dit hun baten? Zij kenden de groote waarheid niet: "Daar is één God: die Hem aanbieden moeten Hem aanbieden in geest en in waarheid; — daar is ook één Middelaar Gods en der menschen, de mensch Christus J e s u s; die in Hem geloof, heeft het eeuwige leven" (1 Tim. 2: 5; Joh. 4: 24; 3: 36). Hunne priesters de d r u i d e n, waren even wreed als de priesters van M o l o c h. Deze leerden het volk, dat alle vaders van huisgezinnen de magt hadden over het leven en den dood hunner vrouwen, kinderen en slaven; dat de ziel na den dood in andere lichamen overgaat; dat er bij buitengewone rampen menschen moesten geofferd worden; dat de krijgsvangenen ter eere der goden, op het altaar gedood of levend verbrand moesten worden; dat er eene andere wereld is, en dat zij, die zichzelf doodden om hunne vrienden aldaar te verzegelen, eeuwig met hen zouden leven.

"Neen!" roept zij mij zeker toe, "neen, wij moeten het met u bekennen, dan leert de Bijbel ons geheel wat anders!" Het is zoo; maar vergeet toch niet dat die ongelukkigen geen Bijbel hadden. Het was toen "de tijd der onwetendheid." En als gij nu een Bijbel bezit, of leest er dan ijverig in en bidt Godt dat Hij u wijs make tot zaligheid. ... Maar hoort verder: ik heb u gezegd dat de d r u i d e n even wreed waren als de priesters van M o l o c h. Dit zal ik u bewijzen. Op zekere tijden sloten deze priesters eene menigte kinderen op, in een nit teenen en stroo gevlochten, zeer groot afgodsbeeld, en dan staken zij dat beeld in den brand. Zoo werden al die kinderen op eens verbrand; want zij hielden het er voor, of ten minste zij beduidden de ouders dat dit den goden hoogst welgevallen is. De ongelukkigen geloofden dit; menigwerf gaven zij hunne slaven er bij, en somwijlen gebeurde het dat velen zich beijverden om zich zelve op die wijze aan de goden op te offeren, in de meening dat zij daarmede de zaligheid zouden verdienen. Honderden en duizenden zijn op deze wijze ter dood gebracht.

Hoe algemeen en diep ingeworteld de afgodery niet alleen in ons land, maar ook elders in Europa geweest is, kunnen wij opmaken uit de namen, waarmede wij en andere Europese volken nog de dagen benoemen. Deze zijn geene andere dan die van afgoden, van welke ieder op den naam zijnen naam benoemde dag bijzonder vereerd werd. Zondag heet dus naar den afgod de zon; Maandag, naar de maan; Dinsdag, naar Thuisko; Woensdag, naar Wodan, den god des oorlogs; Donderdag, naar Thor, of den moordenaar, den god des donders; Vrijdag, naar Friga, of Frija, en Zaterdag, naar Sester of Saturnus.

T. M. L.

VOOR DEN ONDERWIJZER.

UIT DE OUDHEID.

(Fervol van blad. 104.)

Het grootste goed, dat gij aan uwe stad kunt doen, sprak Epiketus tot zijne medeburgers, is niet gelegen in het verheffen van de daken uwer huizen, maar in het verheffen uwer zielen. Het is veel beter dat groote zielen in lage hutten w o n e n, dan dat slaafsche zielen in hoog opgetrokken paleizen k r u i p e n.

De beroemde wijsgeer Krates zeide: "Indien ik kon, zou ik op den hoogsten top der stad klimmen en uitroepen: O, ellendige ouders! wat zwoegt en draaft gij om uw geld te vermeerderen, terwijl gij u zoo weinig bekomert over

de opvoeding uwer kinderen! (Hoe velen, die christen-ouders heeten, maakt deze heiden te schande!)

Welke ondeugd heb ik heden afgelegd? welke zonde bestreden? en waarin ben ik beter geworden? Zoo moet men zichzelf dagelijks rekenschap afvorderende vragen. Dit voorschrift gaf Seneka, en hij voegde er bij: "Ik volg dit voorschrift en houd dagelijks rekenschap. Wanneer de nacht begint te vallen, herdenk ik mijn levensgedrag van den verlopen dag, en verberg niets voor mijzelf."

Wanneer het mogelijk ware, zegt Demokritos, dat het ligchaam de ziel voor zijn registerloos kon doen verschijnen, wat zouden vele zielen, die hunne lichamen van onmatigheid niet hebben teruggehouden, eene zware verantwoording hebben.

Sokrates zegt: "Heb acht op uzelf bij het gebruik van geestrijke dranken, en sta op vóór de wijn u bevangt. Wanneer de hersenen eenmaal door den wijn bedweld zijn, zijn zij aan een paard gelijk, dat den ruiter uit den zadel werpt."

Diogenes bij iemand te gast zijnde, en gedwongen wordende om wijn te drinken, nadat hij gevoelde reeds genoeg gedronken te hebben, nam den beker en stortte den wijn over den grond, daarbij zeggende: "Het is beter dat ik den wijn bederf, dan de wijn mij!"

De beroemde wijsgeer Simplicius deed dagelijks het volgende gebed: "Ik bid U, Heer, Vader en Leidman onzer ziel, geef dat wij nimmer de waarde onzer natuur vergeten, en sta ons, die Gij tot vrijwerkende wezens gevormd hebt, in onze pogingen bij, om ons van lichamelijke begeerten en onverstandige hartstogten te reinigen, opdat wij te mogen leeren besturen, en, overeenkomstig de oogmerken der natuur, door middel van het licht der waarheid, gebruiken, ter verbetering van onze zielen en tot hare vereniging met het hoogste Wezen. Eindelijk, o God! verwijder van de oogen van onzen geest alle duisternis, opdat wij beiden U en de menschen klaar mogen leeren kennen."

Het is niet waarschijnlijk, zegt Cato, dat de Natuur juist het laatste bedrijf van het menschelijke leven, gelijk een armhartig dichter, zou verwaarloosd hebben.

Gelijk niet alle wijn, zegt Cicero, van ouderdom zuur wordt, zoo worden ook niet alle grijsaards door hun ouderdom lastig.

Ook zegt Cicero: Alle menschen wenschen een hoogen ouderdom te bereiken, en zij beklagen zich als zij dien bereikt hebben."

Nog: "Gelijk wij den jongeling roemen die iets van den ouderdom heeft, zoo roemen wij ook den grijsaard, die iets jeugdigs bezit; en hij die zich hierop toelegt, moge oud zijn naar het ligchaam, maar met betrekking tot zijnen geest, zal hij het nimmer worden."

EEN VROLIJK GEMOED.

Ik hoorde eens een jong mensch tot iemand zeggen: "Uw gelaat is voor mij als de opgaande zon, want ik zie het altijd verlevendigd met een binnelink glimlachen dat mij verheugt."

Men ziet menschen wier leven in deze wereld heen kwijnt, als waren zij in eene gevangenis opgesloten. Alles maakt hen op het eerste oogenblik somber en gedrakt; zij houden niet op met zuchten en dag aan dag te klagen dat zij zoo weinig bezitten en worden bestendig gekweld door de vrees van te verliezen wat zij hebben. Zij zien altoos den slechten kant der zaken en kunnen nooit het tegenwoordige geluk genieten om het ongeluk dat zij voorzien. Dat is geen godsdienst; de godsdienst maakt het hart tevreden en wanneer hare groote en weldadige grondbeginselen in praktijk worden gebracht, is de mensch gelukkig in weerwil van zichzelf. De nijvere bij houdt zich niet op om zich te beklagen over de vergiftige bloemen en de doornachtige takken welke zij op haren togt ontmoet; maar zij gaat haren weg al gonzende voort, haren honig zoekende waar zij hem vinden kan, terwijl zij onbekommerd de plaatsen voorbijgaat waar die niet is. Oorzaken van klagen en misnoegdheid ontbreken in deze wereld niet, indien men genigd is er zich bij te bepalen. De weg dien wij bewandelen is dikwijls hard en moeilijk. Maar indien wij een vrolijk gemoed hebben en het hart genigd is God voor al zijne weldaden te danken, zullen ons de vertroosting op dezen weg niet ontbreken en wij zullen in vrede het doel van onze pelgrimschap bereiken.